

[Paul Møller.]

førte til, at vel opkrævede man højere grundskyld, men til gengæld nedsatte man ikke indkomstskatten, som man ville.

Det ærede medlem siger om dette sidste: det er ikke vor skyld, men kommunernes, vi kunne ikke diktere dem det. Nej, det kan det ærede medlem virkelig ikke, men man kunne have ladet være med at give dem de øgede indtægter fra skatteborgerne; det var der modstand nok imod her i salen. Det ærede medlem kunne have knyttet sig lidt nærmere til os andre, så var det blevet klaret.

Det ærede medlems begrebsforvirring med hensyn til kapitaludnyttelse, renteslaveri og al den slags ting skal jeg ikke komme ind på her. Det ærede medlem gik imod diskontopolitikken og syntes, at den diskontopolitik, der er ført herhjemme, var forkert. Alt det kan han drøfte med sine regeringskollegaer, med den højtærede handelsminister, der er kgl. bankkommisær, og med andre på den side. Det har altså vist sig, at renten kan stige, når det ærede medlems ministre sidder i regeringen.

Kun én ting vil jeg gøre det ærede medlem opmærksom på, nemlig at det er lovlig flot af ham at sige, at det især er de konservative, der har kæmpet for beskyttelsesforanstaltninger her i landet. Det ærede medlem sidder jo ikke så forfærdelig langt fra de socialdemokratiske bænke, og det ærede medlem må da også historisk vide så meget, at folketingsvalgene i 1932 og 1935 drejede sig om, hvorvidt valutacentralen skulle opretholdes eller ej. Det ærede medlem må vide, at dengang stod de radikale og socialdemokraterne på det standpunkt, at valutacentralen skulle opretholdes, medens vi andre gik imod det og gik til folketingsvalg to gange på spørgsmålet. Så meget må det ærede medlem vide, så meget politisk historie må det ærede medlem dog have sat sig ind i, inden han kom ind i det høje tægt. Ja men hvorfor så sige, at det især har været de konservative? Vi har gennem mange år ført den politik, som det ærede medlem nu er tilhænger af: at man gennem en toldrevision og en toldreform bringer det dertil, at vi kan komme væk fra de fordyrende importrestriktioner. Det ærede medlem må også vide, at der har aldrig været et liberaliseringsinitiativ i

vareforsyningsudvalget, uden at det er blevet støttet af de konservative medlemmer af dette udvalg.

Jeg synes derfor, det ærede medlem skal lægge den slags ting fra sig; det kan måske bruges ude omkring i landet, hvor det ærede medlem holder så mange møder, men ikke herinde, for her er der en lang historisk hukommelse, måske ikke hos de enkelte medlemmer, men Rigsdagstidende og alt sådan noget står derovre.

Det ærede medlems situation gør, at jeg ikke skal henvende flere bemærkninger til det ærede medlem. Skatterne er, medens hans partifæller har siddet i regeringen, steget — som jeg nævnedede i går — op til 2 000 mill. kr., når vi tager indeværende år med. Men jeg venter, at det ærede medlem vil støtte vor politik, når først han har fået sundet sig oven på jubilæet, og at han ikke fremover vil fastholde den „grausame Salbe“, som han affyrede mod en skattenedsættelses- og besparelsespolitik.

Jeg har dernæst nogle afsluttende bemærkninger til den højtærede statsminister. Jeg takker statsministeren, fordi han, som den elegante fægter han er, afparerede slaget; der var ganske vist ikke noget modstød, ikke noget, der gjorde ondt eller fortræd, og det var kun godt, men han opfangede stødet med sin kappe, således at det ikke fik lov til at ramme ham. Og jeg forstår det sådan, at vi kan komme igen senere og tale sammen om en skattelettelse.

Den højtærede statsminister mente, at en skattelettelse ville medføre en rentestigning, og også det er en af de ting, som det må være svært at få sagt og endnu sværere at få tænkt. Det er selvfølgelig lettere at sige det, hvis man ikke har tænkt over det, men hvis man har tænkt over det, må det være svært at sige det. For i almindelighed må det vel være således, at hvis man lavede en købekraftsudpumpning o. s. v., så skulle det faktisk føre til et rentefald, til at der kom så mange flere penge i omløb, at renten ville falde, og så skulle den øgede privatopsparing, der ville komme som følge af, at opsparingsevnen steg, fordi skattebyrden faldt, så skulle den vel også øge investeringskapitalen, så man kan låne af den private sektor — som man kalder den med et fint ord — billigere, end man kan nu. Så kommer problemet ind om